

Венета. Тогава не се оплаквай, че си дошелъ до тоя халъ! Ако не се бѣше скаралъ съ цѣлия свѣтъ, ако се бѣше понаучилъ да премълчишъ, да не избухвашъ, да претърпишъ, днесъ щѣше да бждешъ другоаче. Вижъ Каравеловъ... Печата си книгитѣ, издига се, добива слава и знатностъ... А ти? Съ твоята дарба — издаде само една книжка стихове, не ти остава време да запишешъ дори новитѣ...

Ботевъ. И ти ли си противъ мене? Оплаквашъ ли се?

Венета (оставя дрехитѣ и се спуща къмъ него). Не! Никога! (Обвива ржка около врата му). Азъ ли ще бжда противъ тебе? Ти си такъвъ, защото си Ботевъ и нѣма другъ като тебе... Такъвъ те харесвамъ, такъвъ те обичамъ...

Ботевъ. Тогава? Докато ти си довольна, азъ не губя вѣра. Всичко ще се оправи, не бой се. Нали Дишката отиде да продава отъ книжкитѣ. Все ще донесе нѣколко цванца, поне за днесъ. А за утре — лесно. (Венета отива пакъ къмъ прането, той отново се изтѣга, почва да фантазира). Заарскиятъ бунтъ пропадна... Но отъ това нищо не следва. Ще го повторимъ другаде! Имамъ единъ приятель, който има мушия въ Киевската губерния. Много богатъ човѣкъ. Бѣше обещалъ да ми даде 20,000 рубли. Ще въоръжа една чета съ тѣхъ, ще премина въ България, ще изгоря Русе, или Свищовъ, ще стигна за 12 часа до Севлиеиската гора и ще гледамъ да се одържа тамъ, докато Европа признае правата на България...

Венета (въздиша, поклаща глава). Приказвашъ нѣща които сж невъзможни. Кога ще почнешъ да работишъ по-вестъта?

Ботевъ. „Змей“ ли? Нека Каравеловъ пише повести! Не ми е сега до литературна слава! (Чука се). Свободно! (Влиза единъ отъ хъшоветѣ). Е? Какво стана, Дишка? (Венета се обръща и слуша мълчаливо).

Дишката (дига рамене). Нищо! (Подава книжкитѣ). Навнъ нѣкакъвъ момѣкъ пита за тебе.

Ботевъ. Нека влѣзе! Пакъ ще е нѣкой отъ Заарскитѣ бѣжанци. Значи, нито една не можа да продадешъ?

Дишката. Всички казватъ, че я били вече купили...

Ботевъ. Купили! А докато отпечатанитѣ екземпляри бѣха хиляда, сега май сж станали вече хиляда и единъ! (На прага се явява Катрафиловъ).

Катрафиловъ. Христо! Боленъ ли си?

Ботевъ. Сава! (Скача, спуща се къмъ него). Добре дошелъ! Не, не съмъ боленъ. Само, че открихъ нова икономическа теория: колкото човѣкъ повече говори и се движи, толкова повече го хваща гладъ. Затова предпочитамъ да лежа. Сега шегата настрана, да те запозная съ жена си. Ве-